

Kako je Žigmund još i inače bio raskalašen, rasipan i lakomislen, brzo je dodijao i većini ugarske gospode, pa stoga ga (u aprilu 1401.) uhvate u Višegradu, skinu s prijestola i zatvore u južnougarskom gradu Šiklošu. No posredovanjem hrvatskoga bana Nikole Gorjanskoga ugarski se velikaši dobrza izmire s njime, ali ne svi, jer mnogi su pristali s Hrvatima uz Ladislava Napuljskoga, koga i pozvaše, da dodje da se kruni. Ladislav Napuljski uzdajući se poglavito u vojvodu Hrvoja, odista dođe ljeti 1403. u Zadar, gdje bude (5. aug.) okrunjen od ostrogonskoga nadbiskupa ugarsko-hrvatskim kraljem, inače nepoznatom krunom<sup>1</sup>; to je posljednja krunidba na hrvatskom zemljištu. Imajući pred očima sudbinu očevu, Ladislav Napuljski nije htio da se odazove pozivu ugarske prisutne gospode, da pođe s njima u Ugarsku, pače već treći mjesec vrati se u Napulj imenovavši prije vojvodu Hrvoja hercegom spljetskim i svojim namjesnikom u Hrvatskoj i Dalmaciji. Ladislavu ostade i nadalje vjerna sva Hrvatska na jugu Velebita i svi dalmatinski gradovi.

**Konac hrvatskoga ustanka.** Herceg Hrvoje bješe sada na vrhuncu moći i slave. Zbog toga zamrzi na nj bosanski kralj Stjepan Ostoja, ali ga nato Hrvoje svrže i proglasi bosanskim kraljem zakonitoga sina Stjepana Tvrtka, mladoga Stjepana Tvrtka II. Tvrtkovića (1404—1408). Sada zaredaše tri vojne Žigmundove protiv Bosne (1405., 1406., 1407.); ali sve tri ostadoše bezuspješne. Za tih vojna oženi se (1405) Žigmund u Krapini Barbarom, kćerkom Celjskoga grofa Hermana, u čijoj je vlasti tada bio Varaždin i veći dio Zagorja. Videći Žigmund, da ne može sâm svladati otporne Bosne i Hrvatske, pozove sav zapadni svijet uz pomoć pape Grgura XII. na „križarsku vojnu“ tobože protiv „bogomila i drugih heretika u Bosni, Dalmaciji i Hrvatskoj“. Skupivši tako veliku vojsku provali ljeti 1408. duboko u Bosnu, zarobi izdajom kralja Stjepana Tvrtka II. i do stotinu i sedamdeset bosanskih velikaša i plemića, pa ih sve osim kralja dade na povratku pod Dobor gradom nesmiljeno pogubiti. Na glas o toj nesreći pokloni se herceg Hrvoje kralju Žigmundu, pa tako bi konačno poslije 25-godišnje borbe svladan hrvatski ustanak, a Žigmund općeno od svih Hrvata priznat kraljem.

Videći Ladislav Napuljski, da se u takim prilikama ne će moći

<sup>1</sup> Budući da je tada kruna sv. Stjepana bila u rukama Žigmundovim, a Ladislav nije nikakove sobom donio iz Napulja, pa i sam čin obavljen je naglo, veoma je vjerojatno, da je krunisanje izvršeno starom hrvatskom krunom, koja se tada još mogla negdje čuvati.